

Іще незаймана коханко рясту,  
Пестунко тиші й забарних віків!  
Ніхто з поетів казочку квітчасту  
Розповісти так любо не зумів.  
Що за легенда на тобі натхненна?  
Про кого? Про людей чи про богів?  
На Темпі чи в Аркадії це зілля?  
Що то за купка неласкавих дів?  
Що за погоня, боротьба шалена,  
Сопілки й бубни? Що за божевілля?

Чутна́ веснянка люба, нечутна ж —  
Іще любіша. Грайте ж, як і досі!  
Не вухо, але дух чаруйте наш,  
Музики дорогі, хоч безголосі!  
Повік не стихне пісня юнака;  
Ніколи осінь не оголить гаю;  
Коханче сміливий, ніколи юнку  
Не поцілуєш ти, хоч так близька  
Твоя мета: дарма— й без поцілунку  
Тобі любить, а їй цвісти без краю!

Щасливі квіти, ах, щасливі квіти!  
Весна ніколи не покине вас.  
Щасливий мелодист, не застаріти  
Його пісням, вони живі весь час!  
Щасливі любовці, весь час жадані,  
Весь час у сподіванні, у бігу,  
Весь час задихані у юнім герці!  
Ви нашим пристрастям людським неznані,  
Що залишають нехоті смагу,  
Вогонь у скронях і пустиню в серці.

Що то за натовп на офіру йде?  
Куди то жрець телицю пишногобоку,  
Гірляндами завітчану, веде,  
Що мукає у небо, крок по кроку?  
Яке містечко в березі морським  
Чи в горах, де спокійно спить фортеця,  
Людської позбулося суєти?  
Містечку, вічно вулицям твоїм  
Пустіти — і ніхто в них не озветься,  
Не вернеться, щоб нам розповісти.

Аттічний витворе! Стрункі постави  
Дів, хлопців з мармуру, ряса окрас,  
Густе гілля дерев, прим'яті трави!  
Безмовна формо! Ти чаруєш нас,  
Томіш, як вічність. О холодна втіхо!  
Як зітне і мене часу́ коса,  
Ти муки інших будеш гамувати,  
Людині друг, якій ти кажеш тихо:  
Краса є правда, правда є краса —  
Це все, що знаєш ти й що треба знати.